

[Ib Christensen]

Derfor må jeg beklageligvis konkludere, at sjældent har en flertalsregering i den grad forsømt at bruge et gunstigt psykologisk klima til at bruge sin flertalsmagt til at gennemføre løsninger, som folk kunne have tillid til, formentlig fordi partierne ikke har kunnet blive enige om sådanne vidtgående indgreb. Derfor er vi endt i løsninger, som ikke klarer nogen ting, men tværtimod, kan det vel frygtes, gør tingene værre på mange punkter.

Tyroll (VS):

Nu blev jeg belært af finansministeren om, at det ikke var med begrundelse i betalingsbalancehensyn, at man gik ind for at foretage disse besparelser på kommunernes område på de 4 mia kr. Det var aldeles ikke det, der var inde i billedet, det havde man aldrig sagt. Så er der i hvert fald sket en udvikling i argumentationen, for det, der lå i argumentationen fra finansministerens side under overenskomstindgrebet, var, at årsagerne, som er opregnet i den økonomiske oversigt i februar, til det store betalingsbalanceunderskud, man ville få i 1979 på 8 mia kr., skulle ligge i på den ene side olieprisstigninger og på den anden i de stærke tendenser til opdrift i økonomien, og her siger man ikke mindst på grund af en betydelig stigning i 1979 i de kommunale aktiviteter. Det var argumentationen under overenskomstindgrebet, hvor der klart blev henvist til, at disse ting skulle altså have betydning for betalingsbalanceproblemløsningen. Det er derfor, vi har gjort noget ud af at prøve på at tage fat i, om der er nogen virkninger her, og hvilke holdninger socialdemokratiet har her. Jeg kan altså forstå, at det står klart, at der ikke er nogen virkninger, at man ikke mener det.

Jeg kunne også forstå af indlægget fra hr. Hjortnæs, at man ikke mente, at man gennem direkte nedskæringer i den offentlige sektor kan løse landets økonomiske problemer – der siges: tværtimod – og at der faktisk kan komme positive virkninger for beskæftigelsen og for betalingsbalancen ved aktiviteter i den offentlige sektor. Det troede jeg også var holdningen i socialdemokratiet. Men sagen er, at man i denne forbindelse alligevel vil gennemføre nogle besparelser på det offentlige område, også selv om man har sagt nede i EF og tilsluttet sig en politik på arbejdsløshedsområdet, der gik ud på dels en

fordeling af det eksisterende arbejde, dels øget aktivitet i den offentlige sektor. Alligevel kommer man altså og foreslår, at der i den offentlige sektor skal spares 4 mia kr. på kommunernes aktiviteter. Hvad er det så for en argumentation, man sætter igennem i denne forbindelse? Det er en ren borgerlig argumentation, nemlig at det, det drejer sig om, er, at man skal forøge den disponible realloen efter skat i forbindelse med disse besparelser, fordi man regner med, at man kan nedsætte de kommunale skatter. Det er altså ren borgerlig politik. Det er en omlægning af forbruget, man fører igennem her, og det er det, der nu åbenbart er socialdemokratisk politik. Det er det, man gør sig til talsmand for, og det er det, man gennemfører.

Hvad er så den egentlige begrundelse? Det er vel nok, at man mener, at der er nogle problemer for familiernes økonomi, for den enkeltes økonomi som følge af denne afgiftsstigning på olie- og energiområdet, hvor det er helt klart, at der i forvejen har været væsentlige problemer. Oven i at man lader en prisstigning fra OPEC-landene, som kun skulle slå igennem med 6–8 pct. i slutleddet, vokse på baggrund af de profiler, som multinasserne forsøger at rane til sig, til 60–80 pct., hvilket betyder en årlig merudgift for en gennemsnitsfamilie på 3.000 kr., lægger man 2.000 kr. Det er altså den måde, man forsøger at påvirke den disponible realindkomst på for lønarbejderne her i samfundet. Samtidig begynder man altså at spare i den offentlige sektor. Det er åbenbart dér, der skal kompenseres for det, man laver på det energimæssige område, for den måde, hvorpå man støtter, at der kan rages profiler til sig fra multinassernes side.

Det er den reelle politik. Det er det reelle i den samstilling af de lovforslag, der er lagt frem, og de intentioner, der ligger bag indgrebene i øvrigt. Det er altså det, som socialdemokratiet efterhånden står for. På baggrund af, at man tror på reformistiske løsninger, tror på classesamarbejdslinjen i forhold til de borgerlige partier, så har man altså gået hen og gjort sig selv til et fuldstændig borgerligt parti, der fører denne borgerlige politik og angriber arbejderklassen igennem disse afgifter på energiområdet osv. Der kunne føres en klart anden politik, en klart anden energipolitik, men det står helt klart, at det ikke er i socialdemokratiets interesse, og at